

Itālija

Studiju sākumposmā kaut kā neaizdomājos par praksi. Likās, ka tam laika būs gana. Kad vajadzēja izvēlēties prakses vietu un mani kursa biedri jau meklēja piemērotāko uzņēmumu Latvijā, atcerējos savu pusaudža gadu sapni – Itāliju ar tās vēsturi, kultūru, cilvēkiem. Sapratu, ka varu to izdarīt – izmēģināt ko jaunu, citā valstī, ar Erasmus+ projekta palīdzību. Nākamais solis – atrast kompāniju, kura nodrošinātu darba iespējas. Izskatot internetā dažādus variantus, izvēlējos *AMFI International* piedāvājumu. Vairs tik atlika noslēgt trīspusēju līgumu. Iespējams, ka varēju atrast ko citu, bet sadarbība ar šo kompāniju sanāca laba.

Kad 14. marta vakarā ierados Itālijā, sajūta, izkāpjot no lidmašīnas, bija visai dīvaina, – esmu viens, valstī, kurā nevienu cilvēku nepazīstu, itāļu valodu nepārzinu. Uztraukums arī salīdzinoši liels, jo no Romas bija jānokļūst Avecāno. Piedevām vēl, sarakstoties ar *AMFI International*, biju palaidis garām to vēstuli, kurā man tika sūtīta autobusa biļete. No kāda izpalīdzīga itāļa telefona beigu beigās izdevās sazvanīt manu kontaktpersonu firmā. Avecāno pie autobusa jau gaidīja Giovanni – viens no *AMFI* direktoriem. Viņš tad mani nogādāja netālaļā Čelāno pilsētā, kura arī bija brauciena mērķis.

Pilsētiņa bija maza, tās iepazīšanai daudz laika nevajadzēja. Centrā atradās senlaicīga pils, izmantoju iespēju par diviem eiro to aplūkot pamatīgāk. Savukārt māja, kuru man piedāvāja dzīvošanai prakses laikā, izrādījās svaigi izremontēta ar visām nepieciešamajām ērtībām, izņemot internetu. Doma, ka tagad dzīvošu viens pats šajā mājā, man nepatika.

Nākamajā dienā devos uz *AMFI International* ofisu, tikos ar administrāciju, iepazīnos ar darbiniekiem, saņēmu visu nepieciešamo informāciju. Jau šajā pirmajā tikšanās reizē, parakstot līgumu par noteikumiem dzīves vietā, darīju zināmu *AMFI* administrācijai, ka dzīves vietā ir vajadzīgs interneta pieslēgums, un nebūt nevēlos dzīvot viens. Pēc trim dienām man tika izteikts piedāvājums pārcelties uz citu māju, kur jau dzīvoja četri cilvēki. Ērtību ziņā jaunā dzīvesvieta izrādījās ne tik laba, bet viss nepieciešamais bija, arī iespēja kontaktēties ar domubiedriem, izmantot internetu, kas mani ieinteresēja vairāk kā tukša māja.

Tā nu ceturtajā prakses dienā pārvācos uz jauno mītņi. Blakus istabā dzīvoja meitene no Spānijas, kura tāpat kā es, praksē bija *AMFI International*. Savukārt otrajā stāvā dzīvoja vēl trīs meitenes no Somijas. Čelāno pavadīju divas nedēļas, šai laikā apmeklēju arī itāļu valodas kursus. Pēc valodas eksāmena nokārtošanas, pārcēlos uz blakus esošo Avecāno pilsētu. Šī vieta reiz bijusi viens liels ezers, tad ūdens no tā ticis aizvadīts ar tuneļu palīdzību. Mūsdienās

Avecāno ir slavena ar saviem kartupeļiem. Te kartupeļu lauki aizņem lielu daļu no kādreizējā ezera platības.

Avecāno apmetos plašā un labiekārtotā dzīvoklī pašā pilsētas centrā, kur man kaimiņos dzīvoja divi spāņi. Pati pilsēta bija lielāka par manu iepriekšējo prakses vietu Čelāno, līdz ar to arī sabiedriskā dzīve tajā izrādījās daudz aktīvāka. Prakses laikā, strādājot gan par advokāta, gan arī mediatora asistentu, guvu vislabāko darba pieredzi. Saņēmu milzum daudz pozitīvu emociju darbā, tiekoties ar cilvēkiem, dodoties ekskursijās, apmeklējot dažādas Itālijas pilsētas, braucot uz kalniem. Katru dienu kaut kas notika, kas jauns un neveidojās rutīna.

Gadījās arī kuriozi. Atceros vakaru, kad man kaimiņos ievācās jauns iemītnieks no Spānijas. Toreiz pazuda elektrība visā dzīvoklī, katrā istabā uzreiz ieslēdzās avārijas gaisma, līdz ar to divas naktis nācās gulēt istabā pilnā avārijas apgaismojumā. Paziņojām *AMFI* darbiniekiem par to uzreiz no rīta. Izrādījās, ka uzņēmums, kurš nodrošināja elektroenerģijas piegādi, nebija saņēmis naudas pārskaitījumu no *AMFI*, kaut gan *AMFI* apgalvoja, ka nauda samaksāta. Bet mums, šajā dzīvoklī mītošajiem studentiem tas radīja vienas vienīgas problēmas, jo pārtika ledusskapī sabojājās, ūdens dušā bija auksts utt. Personīgi es gan uzskatu, ka auksta duša no rīta ir labs pamošanās veids. Abi ar spāņu studentu jau pa šīm trim dienām bijām sameklējuši citu dzīvokli un vēlējāmies lauzt līgumu, bet *AMFI* personāls mūs pēc darba jau gaidīja dzīvoklī, piekrita kompensēt radušos zaudējumus, līdz ar to palikām turpat, jo viena no jaukākajām vietām šajā mājā bija izeja uz jumtu, no kurienes pavērās neaprakstāms skats.

Mīļākās pilsētas man ir vairākas – Sjēna un Roma palikušas atmiņā ar savu arhitektūru, kas raisīja neaprakstāmas emocijas, bet Peskāra, kas ir liels kūrorts jūras krastā, pavadīju pāris

nedēļas nogales, jo šī pilsēta, tāpat kā Roma, atradās samērā tuvu – vien stundas brauciena attālumā no Avecāno ar mašīnu. Apmeklēju arī citas apdzīvotas vietas, kā piemēru varu minēt pilsētu L`Akvila, kurā 2008. gada zemestrīce iznīcināja lielāko tās daļu. Ir pagājuši jau astoņi gadi, bet vēsturiskais centrs vairāk līdzinājās spoku pilsētai, visur norisinājās remontdarbi, kas noteikti turpināsies vēl pāris gadus. Nožēloju, ka neapmeklēju šai reizē Florenci, Venēciju un citas Itālijas kultūras pērles, bet viena no lietām, ko iemācamies, atrodoties svešumā un ar ierobežotiem resursiem ir tāda, ka ir jāizvērtē prioritātes un no kaut kā arī jāatsakās. Sev devu solījumu, ka noteikti atgriezīšos Itālijā.

Četri mēneši šai dienviņu valstī paskrēja ātri, beigās vairs neilgojos pēc mājām tik ļoti, kā tas bija prakses sākumā. Jau biju iepazinies ar tiesā strādājošajiem kolēģiem, gājām kopīgās pusdienās un vakariņās. Bieži pēc tiesas procesiem vai starplaikā vadījām laiku bārā, kas atradās pretī tiesu namam. Bāri Itālijā ir neatņemama ikdienas sastāvdaļa, cilvēki tajos norunā tikšanās, risina visdažādākās sarunu tēmas, vienkārši bauda visgardāko kafiju pasaulē.

Piedalījās dažādos pasākumos, kur tika izskatītas reģionam nozīmīgas problēmas, kā vienu varu minēt, piemēram, ierosinājumu tiesu no Avecāno pārcelt uz citu pilsētu, kas atradās 40 minūšu brauciena attālumā. Īsti nesapratu, kāpēc šādos pasākumos nepiedalījās vietējie jaunieši. Uz manu jautājumu kādēļ tā ir, neviens tā arī nespēja man atbildēt, savukārt pats saņēmu uzslavu par to, ka interesējos par aktualitātēm.

Laiks paskrēja ātri, pienāca laiks doties mājup, lai gan labprāt vēl būtu tur uzkavējies. Kad izkāpu no lidmašīnas Rīgas lidostā, tad gan sapratu, ka nekur nav tik labi kā mājās. Sajūta patīkama, visvairāk jau dzirdot visapkārt latviešu valodu. Dzimto valodu prakses laikā izmantoju tikai sazinoties ar tuviniekiem un draugiem Latvijā. Itālijā sazinājos angļu valodā, brīžiem arī itāļu. Itāļiem ir liela problēma ar angļu valodas zināšanām, tā iemesla dēļ bieži nācās izmantot manas jauniegūtās itāļu valodas prasmes, kas, protams, šai laikā uzlabojās.

Darba pieredze, komunikācijas prasmes, emocijas un atmiņas no laika, kas tika pavadīts šajā Erasmus+ projektā, viennozīmīgi ir pozitīvs ieguvums. Ja būtu iespēja atgriezties atpakaļ mirklī, kad jāizdara izvēle, kur iziet praksi, es atkal pieņemtu šo pašu lēmumu. Tādēļ vēlos pateikties koledžai par doto iespēju, *AMFI* par uzņemšanu un *SPMC* organizācijai, kas deva darbu un pieredzi manis izvēlētajai profesijai.

Toms Kajāns

Tiesību zinātņu programmas students